

ningen i Kommunerne til et regeringsbænkigt Flertal i Overskattede Kommissionen. Jeg vil for mit Vedkommende erkende, at der kan gives en mere betryggende Overligningskommission, end maasse de nuværende Amtsraader ere. Det er heller ikke af den Grund, at jeg argumenterer ud fra, at den Myndighed absolut under enhver Betingelse skal blive, hvor den er. Men naar der i det hele taget skal gøres Forandring, vilde jeg dog gerne have Lov til at vise, at det, der foreslaas fra de ærede Herrer, sandelig ikke bliver mere betryggende. Jeg har noget vanskeligt ved at finde de Ord, jeg gerne vilde anvende over for det ærede Medlem for Aalborg, da han udtalte, at Endringsforslag under Nr. 3 var kun et rent Mæglingsforslag fra hans og hans Kollegers Side, og at det var opstillet af lutter Velvillighed og Venlighed for at føre Skatteloven igennem. Vige saa lidt om den ærede Ordfører, tvivler jeg om, at dette jo, naar det ærede Medlem siger det, ogsaa maa være hans Mening, men jeg forsikrer ham tillige om, at hvis det er Tilfældet, har det ærede Medlem slet ikke nogen Forstaaelse af Formue- og Lejlighedsstatten paa Landet. Det er i og for sig et Spørgsmaal af stor Betydning at gaa fra Formue- og Lejlighedsstatten, men hvis man skulde gaa ind paa et saadant Grundlag, som de ærede Herrer foreslaa, vilde det under alle Omstændigheder være absolut umuligt at føre en Lov derom igennem. Jeg kan nu heller ikke tro, at det ærede Medlem for Aalborg, som jo ellers er en meget velvillig og høflig Modstander, naar man har ham som Modstander, for Alvor skulde mene, hvad han næsten lige rent ud sagde, at man pillede en enkelt ud i Kommunen og flaaede ham, eller i alt Fald satte ham meget for højt i Stat, medens man fritog sig selv og andre for Stat. Dette er en saa stærkt Bestyldning, uden at der fremsføres noget Spor af Bevis derfor, at jeg i de 5 Aar, jeg har været i Rigsdagen, ikke har hørt noget tilsvarende. Jeg venter for Resten, at det ærede Medlem vil komme med Beviser, thi det er ikke fair at udkaaste saadanne Bestyldninger, uden at man har Spor af Beviser i Hænde eller uden at komme frem med dem. Han behøver ikke at være ængstelig for at komme frem med dem her, thi han er jo forvisset om, at han ikke kan blive dragen til Ansvar for dem uden for Tinget. Jeg vil i øvrigt sige til det ærede Medlem, at naar han paaberaber sig, at der aldeles mangler Grundlag for Bestatningen ude i Kommunerne, tror jeg ikke, det er Tilfældet. Jeg tror, at der i de allerfleste Kommuner er bestemte Vedtægter, og at de fleste Amtsraad i en lang Række have

sogt at faa Kommunerne til at benytte saadanne. Jeg kan nu ikke helt ud svare for andre end det Amt, hvor jeg selv er kendt, men om det skal jeg sige, hvad det ærede Medlem kan faa betræftet af Amtsraadstenden for Viborg Amt, at det allerede i 1888 sendte en Anvisning ud til Kommunerne og erklærede, at det vel ikke stete som et Paahbud til Kommunerne, men i Tilfælde af, at disse forlode den Stattepaaligning, der har været benyttet i over 200 Aar, siden Kristian V. D. R. 3—4—6, vilde Amtsraadet ikke tage Hensyn til Sogneraadets Svår paa Klager, hvor Amtsraadets Anvisning i Vedtægterne ikke var benyttet. Disse Vedtægter omfattede, som det ærede Medlem, der jo har siddet i dette Udvalg i flere Aar, maasse kender, faste Ejendommens Burdering, udestaaende Kapitaler, Indtægt af Tiender, Fæsteafgift og deslige, samt Indtægten af personligt Erhverv — alt dette som positive Faktorer. Der er desuden Lejlighedsrubrikken, den eneste Rubrik, der fastlættes efter et Skøn. Saa er der de negative Faktorer, Gælds, Aftægt, Familieforhold, Lejlighed, altsaa de trykkende Omstændigheder. Det er altsaa temmelig faste Regler, der gives, undtagen Lejlighedsrubrikken. Jeg har set, at i Svendborg Amtsraad har man prøvet paa at udarbejde Regler ogsaa paa Lejlighedsområdet og sat visse Takster i Forhold til den vedkommendes Formue, men saa vidt jeg ved, maatte man straks gaa fra det igen eller i alt Fald forandre det, fordi det i Praksis viste sig at føre til aldeles forfærdelige Resultater. Der er heller ingen Tvivl om, at det vil gøre det, thi for at benytte denne Lejlighedsrubrik, er det selvfølgelig i højeste Grad nødvendigt, at der foruden Retfærdigheden — den indrømmer jeg er det første — findes lokalt Rendskab hos dem, der skulle paakende Statteklagerne, til de forskellige Forhold hos de Folk, hvem Stattepaalægges. Jeg tør erklære, at i alt Fald for mit Amt er der i de Aar, hvori jeg har haft med det at gøre, baade for de kommunevalgte og for de højstbestattedes Vedkommende gjort al mulig Flid fra enhver Side for at komme til den bedst mulige Rendskab om Forholdene uden Sogneraadets Medvirkning, altsaa uafhængig af Sogneraadene. Jeg har gjort den Erfaring, at det ikke er stet enkelte Gange, men adskillige Gange, at de Folk, der have klaget, de Folk, som Vanskelighederne ligge hos, og som man ikke kan faa til at opgibe deres Formue, faktisk, som alle vide, eje betydelig større Kapitaler, end de senere opgibe. Kommunerne have der staaet aldeles magtesløse, og Amtsraadet har selvfølgelig maattet